

מ"ת 15724/10/21 - מדינת ישראל נגד מהדי חטיב

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 15724-10-21 מדינת ישראל נ' חטיב(עציר)
תיק חיצוני: 4094/21

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	מהדי חטיב (עציר)

החלטה

בקשת מעצר עד תום ההליכים של המשיב כנגדו הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סיוע לאחר מעשה (פשע) ועבירות נשק.

העובדות עפ"י כתב האישום -

1. המשיב, תושב טול כרם, ועובד בבית קפה.
המשיב חבר של אשרף דאהר, תושב טול כרם (להלן: "אשרף"), והאחים רג'א (או רג'אי) ונאסר ג'אבר, אשר במועד הרלבנטי לכתב האישום התגוררו בטול כרם (להלן: "רג'א/רג'אי ונאסר").
2. שאפע אבו חוסין ואחיו סלאח (להלן: "המנוחים"), תושבי באקה אל גרביה, עברו להתגורר מס' חודשים עובר ליום 15.4.21, יחד עם אביהם ושני אחיהם הצעירים להתגורר בטול כרם, עקב סכסוך עקוב מדם בינם לבין חאלד אבו ג'ודה (להלן: "חאלד") ובני משפחתו, המתגוררים בבאקה.
3. על רקע הסכסוך גמלה בליבם של רג'א ונאסר, יחד עם ג'מאל אבו ג'ודה, בנו של חאלד, להמית את המנוחים. על מנת להוציא ההחלטה מן הכוח אל הפועל, הצטיידו השלושה באקדח חצי אוטומטי, רובה סער מסוג M16, רובה נוסף ותחמושת מתאימה. כמו כן, הצטיידו השלושה ברכב מסוג מאזדה בעל ל.ר. מקורית מס' 7553011 שנגנב ביום 9.10.20 מפתח תקווה. לוחיות הזיהוי ברכב הוחלפו ללוחית זיהוי מס 9937254.
4. ביום 15.4.21 בשעות אחה"צ נפגשו אשרף ורג'א במוסך. רג'א שאל את אשרף היכן יהיה הלילה, וסיפר לו כי בכוונתו לבצע ירי לרגלי אדם מישראל. אשרף הודיע לו שהוא פנוי. סמוך לשעה 21:00 התקשר רג'א לאשרף וביקש ממנו לנסוע לבית משפחתו בטול כרם, לאסוף את נאסר ולהביאו לביתו.

בשלבי בנייה של נאסר ב"עזבת אבו חמיש" הסמוכה לטול כרם (להלן: "מקום המפגש")

5. אשרף אסף את נאסר סמוך לשעה 22:00 והשניים נסעו למקום המפגש, ופגשו שם בג'מאל ורג'א, שהרכב הגנוב היה עמם. כעבור מס' דקות א שרף ורג'א עזבו את המקום ונסעו לבית הוריו של רג'א, השאירו שם את רכבו של אשרף ונכנסו למאזדה בבעלות רג'א. השניים הסתובבו ברחבי העיר טול כרם, כאשר רג'א נוהג, בחיפוש אחר הטיוטה של המנוחים.
5. בלילה שבין 15.4 ל- 16.4 הגיעו המנוחים בטיוטה שהייתה בבעלות המנוח סלאח למתחם ביליארד הנמצא ברח' אלמוסתשפא בטול כרם, ושהו במקום עד סמוך לשעה 2:30.
6. לאחר שאשרף ורג'א איתרו את הטיוטה של המנוחים בביליארד, התקשר רג'א לאחר וביקש שייגש לביליארד ויבדוק אם אדם צולע (הכוונה למנוח שאפע) נמצא שם ויעדכן אותו. כעבור מס' דק' התקשר האחר ועדכן כי הבחור אכן שם.
7. סמוך לשעה 2:00 אספו אשרף ורג'א את המשיב מביתו ונסעו לביתו של אשרף. מהלך שהייתם שם נודע למשיב כי רג'א ואחרים מתכננים לירות למישהו ברגליים. בד בבד, ג'מאל ונאסר נסעו ברכב הגנוב ברחובות בהמתנה ליציאת המנוחים מהביליארד, כשהם נושאים ומובילים עמם את הנשקים והתחמושת.
8. סמוך לשעה 2:30 התקשר האחר לרג'א ומסר לו כי הצולע ואדם אחר יצאו מהביליארד. רג'א התקשר ודיווח לג'מאל ונאסר, והשניים נסעו לאתר את רכבם של המנוחים. סמוך לאחר יציאת המנוחים ברכב ממתחם הביליארד, איתרו אותם ג'מאל ונאסר והחלו במרדף אחריהם ברחובות טול כרם. מהלך המרדף ירו ג'מאל ונאסר באמצעות האקדח והרובה לפחות 17 כדורים לעבר הטיוטה של המנוחים. בשלב מסוים כתוצאה מהירי, הטיוטה סטתה שמאלה ופגעה ברכב חונה. ג'מאל ונאסר עקפו את הטיוטה מימין, נצמדו אליה וירו לעבר המנוחים. כתוצאה מהירי נגרם מותם של המנוחים.
9. לאחר הירי ג'מאל ונאסר נמלטו מחוץ לטול כרם לעבר מטע זיתים צפון מערבית לכפר כור, שם תכננו לשרוף את הרכב הגנוב ואת מכלול הרובה והמחסנית.
10. רג'א ואשרף, לאחר ששמעו את קולות הירי ולאחר תיאום טלפוני עם ג'מאל ונאסר, יצאו מביתו של אשרף ברכבו של רג'א, כאשר רג'א נוהג, אשרף לידו והמשיב מאחור, ונסעו למקום ההצתה על מנת לפגוש את ג'מאל ונאסר ולעזור להם להימלט.
11. בדרך, לאחר שנודע לאשרף כי הירי גרם למותם של המנוחים, עצר רג'א את הרכב ואשרף ירד והסיר, לבקשת רג'א, את לוחיות הזיהוי מהרכב. אז השולשה המשיכו לעבר מקום ההצתה.

12. במקום ההצתה, הציתו ג'מאל ונאסר את הרכב הגנוב את המכלול והמחסנית של הרובה, בנוכחות המשיב, רג'א ואשרף, ונכנסו לרכבו של רג'א כשהם נושאים את האקדח, הרובה ללא המכלול והרובה הנוסף, והחבורה עזבה את מקום ההצתה. בדרך גלש המשיב באינטרנט ונודע לו כי שניים נורו ונרצחו בטול כרם.

13. החבורה נסעה לביתו של מוחמד זידאן, שכנו של נאסר שם השאירו את הנשקים ואת רכבו של רג'א.

המשיב חלק על קיומה של תשתית לכאורית

14. המשיב טען כי לא היה מודע לתכנית העבריינית; עוד מציין המשיב כי אשרף חברו היה 'מסטול' בעת שסיפר לו כי אחר נורה; המשיב טען כי הצטרף בתמימות לאשרף ורג'א בנסיעה; עוד מוסיף המשיב כי לאחר שהגיעו השלושה לכפר כור, ראו שני רעולי פנים מציתים רכב, והם עלו לנשק וזרקו מאחור כלי נשק; המשיב טוען כי בהינתן מצב הדברים, לא יכול היה לעשות דבר ו"נחתה עליו, כניסתם של רעולי הפנים עם הנשק; עוד מציין המשיב כי מדובר בשטח הררי והמשיב לא יכול היה לעזוב את הרכב, ולגישתו נמצא המשיב 'במקום הלא נכון בזמן הלא נכון' ועל כן אין להאשימו בכך.

15. עוד העלה המשיב טענה להפליה בינו ובין מחמוד זידאן -כאכיפה בררנית, שכן נגד זידאן לא הוגש כתב אישום.

התשתית בתיק

16. הצדדים אינם חלוקים לגבי מהן הראיות הקיימות בתיק- מדובר הלכה למעשה בהודעות המשיב עצמו, ובהודעות אשרף; הא ותו לא (ראה טיעוני המאשימה). המחלוקת בין הצדדים מתמקדת במשמעות הודעות אלו, האם משמעות זו מקימה תשתית, וככל שהיא מקימה תשתית, מהי עצמת התשתית.

17. אשר להודעת המשיב- המשיב מסר הודעה מפורטת (מצויה בקלסר מסמכים 3- קובץ 210527-1535). הודעה זו ניתנה לאחר שהמשיב קיבל ייעוץ משפטי.

המשיב מתאר איך באותו לילה התקשר המשיב לאשרף (167); לאחר מכן חזר אליו אשרף ואמר לו שירד (179); השניים, ביחד עם רג'א-נסעו ברכבו של רג'א (רכב לבן מסוג מזדה או טויוטה) ועלו לבית אשרף לאכול ארוחת סחור (ארוחת רמדאן לפני הצום) אך לא הספיקו לאכול; בשלב זה רג'א קיבל שיחות; **המשיב מציין כי "אמרו לי שיש משהו שנורה ברגליו"; המשיב חזר ושאל ושוב ענו לו כך (219); אשרף ענה לו; בשלב זה אשרף מדבר עם המשיב ורג'א מדבר בטלפון; ברקע נשמע קול יריות (223); אין בכך דבר יוצא דופן (231).** רג'א ביקש מאשרף שיביא את האוטו של אביו ואשרף

סירב; לבסוף יצאו ברכב של רג'אי (237) עמו הגיעו. רג'אי נהג ברכב ולידו אשרף; המשיב ישב מאחור 'בטלפון' (243-247).

18. בשלב כזה או אחר רג'אי אומר לאשרף 'רד ותוריד את המספרים' (253); אשרף תולש את לוחיות הזיהוי של הרכב (257); מהלך הנסיעה לא היו טלפונים לרג'אי או אשרף (ומכך למד המשיב כי רג'א הכיר את האזור). ליד מטע זיתים מישוהו הדליק אור פנס (281); רג'א ירד מהאוטו; בחוץ היה רכב שעלה באש (293). אשרף יצא גם הוא מהאוטו אבל 'בדקה האחרונה'; ליד הרכב שנשרף היו שני אנשים; עלה נסר אח של רג'אי, והשני שמו ג'מאל (305,309). רג'אי ונסר ישבו קדימה (317) נסר נהג. המשיב ישב באמצע (329).

19. המשיב מציין כי עם השנים שעלו היה נשק- אני זוכר קלצ'ניקוב ו- (341). M16. הנשקים נזרקו ברכב במושב האחורי; השניים שעלו היו רעולי פנים ולבשו שחור (349). אח"כ השניים חזרו ושרפו הרכב (368) וכולם נסעו.

20. בדרך הושלך טלפון מהאוטו (388) לאחר ששברו אותו במכוון, ככל הנראה של ג'מאל; תוך כדי גולש המשיב לאתר החדשות ומגלה על הרצח (411) ומבין את ההקשר (413). בשלב זה כולם נוסעים לעזבת אבו חמיש, שטח השייך למחמוד זידאן (427); מחמוד עובד במנגנוני הביטחון; רג'אי אמר לאשרף להתקשר אליו. החבורה כולה עולה לזידאן (461); זידאן רואה את כולם ואת הנשקים, ומתחיל לקלל את רג'אי; כולם עולים מעלה לקומה השניה; השנים שנפגשו עם המשיב הורידו את כיסוי הפנים בשלב זה (485,489).

21. זידאן הכין ארוחת סוחר; כולם אכלו מלבד המשיב (493); הנשקים נותרו אצל זידאן (507); זידאן הביא את רכבו והוריד את החבורה בביתו של אשרף. בביתו של אשרף מתקשר רג'אי לצעיר מהשכונה (ג'סאן) ולקח את כולם (561) מלבד אשרף שנשאר בביתו.

22. המשיב, נסר וג'מאל נוסעים לכיוון הגדר על מנת לעבור בפרצות (להוריד את האחים נסר ורג'אי), אך בשל נוכחות צה"ל אינם מצליחים לעבור (595); לבסוף יורדים נסר ורג'אי בבית אחיהם הייתם ועמם יורד ג'מאל.

23. המשיב ממשיך עם ג'סאן ומביע תרעומת באזניו- "מישהו שרוצה לעשות דבר כזה למה גורר את כולנו- אני אשרף ואתה" ... "אם הוא עושה סיפור כזה הוא גורר את כולנו". (613,623).

24. למחרת היום מתאר המשיב כיצד רב עם אשרף- כיון שאשרף "הפיל אותו לתוך הסיפור". המשיב מוסיף וציין כי אמרו לו מההתחלה שהולכים לירות למישהו ברגל (645); המשיב הביע כעס כלפי אשרף "למה גררת אותי, במה אני קשור לסיפור כזה, למה לא סיפרת לי מההתחלה אם אתה יודע. למה בסוף

אמרת לי?"

25. גם על רג'אי הביע המשיב תרעומת ממשית (665); לגבי אשרף מבהיר המשיב - "הוא הפיל אותי וניסה להחביא דברים ממני". (763)

26. הודעת אשרף דאהר (22/6/21) שנגבתה ברשות- תורגמה (כ"ו)- מאשר כי היה במוסך של אביוותוך כדי שהותו של רג'אי במוסך, אמר לו שהוא רוצה לירות במישהו מישראל ברגליו; אשרף הודיע כי יהיה בעיר 'ואני פנוי'; בתשע בערב לערך קיבל אשרף שיחה מרג'אי, והתבקש לקחת את נסר ברכב.. לבסוף לעיזבת אבו חמיש, ופגשתי את רג'אי ואדם שהכרתי בזמן שישבנו וקוראים לו ג'מאל מישראל, .. ולאחר מכן עזבתי את המקום עם רג'אי ונשאר נאסר והאיש שקוראים לו ג'מאל.. ונסענו לבית ההורים של רג'אי והחלפנו את הרכב.

27. אשרף ממשיך- חיפשנו רכב טויוטה צבע לבן עם לז. ישראלית, הרכב שנמצא בו האדם שמתכוונים לירות בו.. ואחרי זה אני התקשרתי לאדם בשם מהדי אלחטיב ובא איתנו והוא חבר שלנו ונסענו אני ורג'אי ומהדי לבית שלי.. ושתינו תה. ובערך השעה שתיים בבוקר, קיבל רג'אי שיחה מעבודי אבו שנב.. אחרי זה רג'אי התקשר לאחיו נסר ואמר לו (הנה הם ירדו) וידעתי שנסר והאדם שקורים לו ג'מאל היו באזור העיר טול כרם ואחרי זה בערך בחמש דקות שמענו הרבה יריות קול שבא מהעיר ואני קיבלתי שיחה מחבר ..ואמר לי שיש יריות בעיר ויש אנשים פצועים... בזמן שרג'א היה אצלי בבית הוא קיבל שיחות **לפני ואחרי היריות** והיו לו שני מכשירי טלפון.. והיה עונה לשיחות רחוק מהמקום שישבנו בו ולא דיבר מולנו ולא שמעתי כלום.. ואחרי זה בעשר דקות עזבנו את הבית שלי אני ורג'אי ומהדי ועלינו לרכב של רג'אי... רג'אי עצר את הרכב ואני הורדתי את הלוחיות הקדמיות והאחוריות.. וראינו שני אנשים נותנים לנו אות על ידי הפעלת אור בטלפון ועצרנו לידם והם נסר אלג'אבר והאיש שקוראים לו ג'מאל וראינו רכב בוער בין עצי הזית.. הוא מסוג מזדה לבן ושמו שני נשקים לתא מטען של הרכב הנשק הראשון M16 קצר והנשק השני הוא קלצ'ניקוב.. וישבתי בכיסא האחורי עם מהדי אלחטיב .. באותו הזמן ביקש ממני רג'אי להתקשר לאדם שקוראים לו מחמוד זידאן.. ורג'אי דיבר.. ואחרי זה הגענו לבית של מחמוד זידאן.. וכלי הנשק היו עם נסר אלג'אבר.. ובאותו רגע אמר מחמוד לרג'אי .. ולאחר מכן רג'אי ונסר שמו והחביאו את כל הנשקים ..בביתו של מחמוד ולאחר מכן כולנו עלינו לרכב....".

הנורמה

28. הפסיקה קבעה כי לשם הכרעה בבקשה למעצר עד תום ההליכים, יבחן בית המשפט האם יש בחומר הראיות הגולמי הקיים בשלב זה, כדי להקים תשתית לכאורית המלמדת על סיכוי סביר להרשעה - לאחר שתעבורנה הראיות את כור ההיתוך של ההליך הפלילי (בש"פ 3409/18 **בריל נ' מדינת ישראל**). תשתית כאמור יכול ותתבסס רק על ראיות נסיבתיות, אם הן בעלות עצמה המקימה מסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה ולא קיים הסבר חילופי הגיוני (בש"פ 3485/18 **הררי נ' מדינת ישראל**). ראה גם בש"פ 5544/20 מדינת ישראל נ' **חודיפה דאוד**.

29. אשר לשאלת מצב נפשי, רציה, כבר נקבע בפסיקה כי "בהקשר זה נקבע בפסיקה, כי דרישת המודעות עשויה לבוא לידי ביטוי גם בעצימת עיניים. באשר למטרת הסיוע, נקבע כי מקום שבו לנאשם לא הייתה מטרה לסייע, ניתן להפעיל את הלכת הצפיות, שלפיה מספיקה מודעות מצד המסייע לכך שהתנהגותו עלולה, בדרגה קרובה לודאי, לתרום תרומה מסייעת למבצע העיקרי (ראו: ע"פ 1285/03 עשור נ' מדינת ישראל; ע"פ 9826/05 מחאג'נה נ' מדינת ישראל סעיפים 8-9 לפסק-הדין). (בש"פ 352/11 **איאסי ברי נ' מ"י**)

30. בכלל, בשאלה של יסוד נפשי, לא אחת הורתה הפסיקה להותיר הנושא לתיק העיקרי (ראה למשל בש"פ 1025/21 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 סיפא).

31. ראה גם ההלכות בבש"פ 576/20 פלונית נ' מדינת ישראל- עצימת עיניים והפניה לתיק העיקרי (סעיף 12 להחלטה)

דין והכרעה

32. יישום הדברים למקרה דנן יעלה כי קיימת תשתית ראייתית להוכחת האישום, אם כי קיימת חולשה ממשית בתשתית.

33. כמה טעמים מביאים אותי לסבור כי לכל הפחות עצם המשיב את עיניו והיה מודע כי הוא מתלווה לביצוע מעשה עברייני הכרוך בנשק.

34. ראשית, שעת ההתארגנות- 2:00 לפנות בוקר. גם אם מדובר בשעה בה נהגו להיפגש, באותה עת (בשל הצום), עדיין יציאה לנסיעה בשעה זו לאחר המפגש, מעלה תהיה.

שנית - שיחות הטלפון של רג'א- בשלבים ארוכים בפגישה (ראה עדות אשרף)- משוחח רג'א עם צדדי ג', באופן מחשיד; רג'א מתרחק מאשרף ומהמשיב, ונראה כי מדובר בשיחות לפעילות שאינה חוקית.

שלישית- הסיטואציה והבהרות אשרף למשיב- אשרף בעדותו (מסביר למשיב כי ירו (או מתכוונים לירות למישהו ברגליו); **המשיב עצמו מציין בעדותו כי שאל על כך פעמיים**. בשלב זה נשמעים קולות ירי מבחוץ; אשרף, לטענתו, מקבל טלפון שמאשר כי נורו יריות ואנשים נפגעו.

הבה נדמיין הסיטואציה- שלושה בדירה; האחד מקבל שיחות לשני טלפונים, ומסתודד עם המשווחים (מתרחק מהחבורה); ברקע נשמעים קולות ירי; אשרף מבהיר כי מישהו נורה או מתכוונים לירות במישהו ברגליו; בשלב זה מתבקשים השלושה לצאת ואשרף מסרב להביא מכוניתו. כבר בשלב זה אמורות היו להידלק נורות אדומות- ירי, תכנון לפגוע, בסמוך לכך שיחות חשודות ובקשה שהשלושה יצאו.

רביעית- החלפת הלוחיות- באמצע הדרך, מתבקש אשרף ע"י רג'אי להוריד הלוחיות מהרכב; שוב, אירוע מחשיד, בשעות הלילה הקטנות, שאמור להדליק נורות אדומות אצל המשיב, אך זה, לכל הפחות, עוצם עיניו.

בשלב זה נכנסים נסר וג'מאל לרכב; נכון הוא כי מדובר במקום מבודד ומרוחק; עם זאת- המשיב לא מבקש להשיבו לביתו ולא פוצה פיו; יוזכר- ברכב נמצאים אשרף ורגאי- שני חברים של המשיב, ונסר הוא אחיו של רג'אי; על פניו לא מדובר בתחושת איום קיצונית שמנעה מהמשיב להתנגד למעשה.

חמישית- התנהגות לאחר האירוע- החבורה נכנסת כוללת לביתו של זידאן; כאן, מי שחוזה טראומה, היה מבקש להיפרד; החבורה ישובת ואוכלת ארוחת טרום הצום (!!) - סוחור. לא זו אף זו- המשיב מודע לכך כי סיבכו אותו במעשה העברייני והוא מוציא כעסו על אשרף, ועל רג'אי בהמשך הדרך.

35. עם זאת ניתן להתרשם מתשובות המשיב כי חרף המודעות לכך שיעשה מעשה עברייני ולכל הפחות עצימת העיניים לכך, מדובר במי אשר לא רק חלקו שולי, אלא נגררותו הביאה אותו למצב הזה, ולא כוונת מכוון.

36. מבין כלל המעורבים- המשיב לא היה מודע לרקע החיצוני (תכנית הפגיעה במנוחים), ולמעשיהם של נסר וגמאל- להבדיל מאשרף ורג'אי; המשיב 'גילה' את מהות הנשקים עצמם (הרובים) רק במפגש במטע הזיתים, אם כי היה צריך לחשוד בכך; המשיב מתנהג לאחר האירוע ככועס על עצם צירופו וסיבוכו.

37. ביחס למצב הנפשי, המודעות לתכנית, קיימת חולשה מהותית בראיות. הדברים נכונים הן לעבירת הנשיאה והן לעבירת הסיוע לאחר מעשה.

38. אשר לטענת ההפליה- ביחס למחמוד זידאן- אין בידי לקבלה לעת זו; כמה וכמה טעמים לכך.

האחד- כי זידאן מרוחק יחסית ממעשה הרצח וההצתה; ההגעה אליו היא לאחר סיום האירוע

השני- זידאן מנותק בכל הדרך מיתר בני החבורה, הן המודעים והן הלא מודעים

שלישית- להבדיל מהמשיב- זידאן מביע תרעומת גלויה על עירובו; יצוין כי זידאן שואל מפורשות אם מנסים לערב אותו באירוע הרצח ונענה ע"י רג'א כי לא מדובר באותו רכב.

רביעית- רף האישום ביחס לזידאן נמוך מרף האישום ביחס למשיב (החזקה מול נשיאה)

חמישית- כידוע- המקום להעלאת טענת אכיפה בררנית, הנה מסגרת התיק העיקרי; במיוחד אמורים הדברים בטענת אכיפה ביחס למי שלא הוגש כנגדו כתב אישום (בש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת ישראל**).

התוצאה

39. המקרה מעורר התלבטות באשר למשמעות החולשה; בעוד הראיות בעלות חולשה, עילות המעצר בזהירות- כך לגבי המסוכנות (שכן מדובר בעבירות נשק, וכאלו ששימשו לרצח), וכך לגבי חשש ההימלטות מאימת הדין, לאור שהמשיב הנו תושב השטחים.

40. ברור לחלוטין כי לו עצמת הראיות היתה תקינה, המעשים המיוחסים למשיב היו מצדיקים מעצר עד תום ההליכים, בהינתן העילות.

41. עם זאת, בדומה למקרים בפסיקה, בהם עצמת הראיות של תושב האזור לקתה בחסר, גם באישומים חמורים- הפתרון היה לבחון חלופה באמצעות שירות המבחן; ראה לעניין זה מקרה דומה ביותר בבש"פ 7376/20 חמאד נ' מדינת ישראל שם נאמרו דברים הדומים ביותר למקרה בענייננו-

"אכן, האישומים המיוחסים לעורר מצדיקים, ככלל, מעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח (בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים). ובהקשר זה ציין בית המשפט המחוזי גם כי **העורר הוא תושב האזור**; הנסיבות מעלות כי מהעורר נשקפת סכנה נוכח המעשים המיוחסים לו; וכי מתעורר חשש משיבוש הליכים בהינתן שהמתלונן טרם מסר את עדותו במשפט. עם זאת, מצאתי להורות על קבלת תסקיר מבחן בעניינו של העורר. זאת, בין היתר בשים לב להערותי בדבר עוצמת המארג הראיתי באשר לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, ובדבר הפגם הנטען בחקירה, ובפרט נוכח טענת בא כוח העורר בדיון לפניי שלפיה יש בידי העורר הצעה לחלופת מעצר בתחומי מדינת ישראל, טענה שלא הועלתה לפני בית המשפט המחוזי. כמו כן, בראייה כוללת של האירוע, ראיתי ליתן משקל להחלטתי בבש"פ 7377/20 [פורסם בנבו] לגבי הנאשם 2 ולאפשרות שניתנה לבחינת חלופה בעניינו, כמפורט לעיל. בנסיבות האמורות, לא ראיתי - בשים לב לעברו הנקי של העורר, לשלול מראש את האפשרות לבחינת חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני שיאיינו את המסוכנות שנשקפת מהעורר (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). **לא התעלמתי מכך שהעורר העורר אינו תושב ישראל, ומשכך קיים בעניינו חשש טבוע להימלטות מהדין**, אולם כפי שכבר נפסק נתון זה, כשלעצמו, אינו מונע את האפשרות להורות על שחרורו לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 2281/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 18 (8.4.2020); בש"פ 873/14 קנדיל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 23 (10.2.2014)). אדגיש כי אין באמור משום נקיטת עמדה בשאלת שחרורו של העורר לחלופת מעצר או מעצרו בפיקוח אלקטרוני."

42. המשיב יופנה אפוא לתסקיר.

ניתנה היום, ג' שבט תשפ"ב, 05 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.